

strækkelig kendt med det, men Folk, som træffe paa det første Gang, ville spørge: hvad vil det sige? Svarer man saa: ja, det er et Udtryk, man har i Norge, og man har en Parallel til det her i Ordet „Forelæggelse“, saa maa man give en lang Forklaring, som ikke ligger i selve Ordet „Forelæg“. Jeg mener derfor, at man skal holde sig til et dansk Udtryk, altsaa begynde med at sige, at det, som Politidirektøren kan gøre, er, at gøre et Tilbud eller rette en Opfordring til vedkommende, om han vil afgøre Sagen i Mindelighed ved en Bøde; man kan da senere med stor Letthed udtrykke det tilstrækkelig klart med Ordet „Tilbud“ eller „Opfordring“.

Jeg skal endnu over for en Bemærkning, som fremkom fra det ærede 7de Medlem, for 2den Kreds (Høst) fremsætte en kort Udtalelse. Jeg samstemmer i Virkeligheden fuldstændig med det ærede Medlem i den Betragtning, at lige saa godt som man kan overdrage det til en Politidommer, naar han har afsagt en Dom, hvor Bøden ikke er over 40 Kr., at foretage det Regnestykke, hvor meget simpelt Fængsel der skal gives, og saa fuldbyrde Dommen, maa man kunne overlade dette til Politidommeren, naar Bøden er fastsat ved Forlig, — naturligvis, jeg forudsætter, at det ikke sker i andre Tilfælde end dem, hvor Forlig kan afsluttes. Jeg er mest tilbøjelig til at antage, at naar der i Loven af 4de Februar 1871 ikke er kommet en Bestemmelse frem i saa Henseende, er det blot paa Grund af en Inkurie, thi det synes, at det ene maatte følge med det andet. Jeg er i øvrigt meget tilfreds med, at det ærede Medlem ikke har foreslaaet det sat ind paa dette Lovforslag, her hører det ikke hjemme; der bliver nok en Gang Lejlighed til at foretage en Forandring i saa Henseende, nogen væsentlig Ulempe tror jeg ikke, det nuværende Forhold medfører. Thi naar først, Forholdet er det, at man maa sige, at det er ret selvfølgelig, at det burde kunne gøres, saa giver det sig ogsaa af sig selv, hvorledes man forholder sig, naar det haster, naar man ikke blot er bleyen enig med den paagældende om Bøden, men det ogsaa er givet, at han straks kan afsone den, fordi han ikke vil være i Stand til at betale den. Særlig i det Tilfælde, som det ærede Medlem omtalte, at det er en Udlænding, er det i det mindste sket, efter hvad jeg har set i Praksis og ikke har haft noget at erindre imod, at Politidommeren har indsat vedkommende til Afsoning og bag efter indsendt Sagen til Amtet med Anmodning om efterføl-

gende Approbation. Man kan jo ganske vist sige, at dette kan have en vis Lighed med det Tilfælde paa Færøerne, hvor en Sysselmand i en snæver Vending gav en Mand Stokkeprygl for at afgøre Sagen, da han ikke havde nogen Kachot at sætte ham, og det hastede, da han skulde med et Skib, og saa indhentede den efterfølgende Approbation. Men jeg antager, at der i det foreliggende Tilfælde ikke let vil være nogen Amtmand, som har noget at indvende mod den omtalte Praksis.

Ordføreren (H. N. Hansen): Jeg anser det for min Pligt over for det høje Tings Tid at tale meget kort om de foreliggende Forslag, og jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa Ytringer over for den højtærede Minister. De Punkter, som han berørte, hvor der er nogen Forskel mellem hans Opfattelse og vor, ere, som han selv udtalte, heller ikke for ham af væsentlig Vægt. Det ene var det, at hvis der i Lovforslaget stod, at der altid skulde indrømmes den paagældende en Frist af 3 Dage til at erklære sig, have vi foreslaaet den Forandring, at det skulde afhænge af Politidirektørens Bestemmelse, hvor længe denne Frist skulde være, men at den dog ikke skulde være ud over 3 Dage. Dette tror jeg i Virkeligheden er en Forbedring. Der kan være Tilfælde, hvor det vilde være urigtigt at lade et saadant Forhold staa hen i 3 Dage uden Svar; Sagen skal jo henvises til Retten, hvis vedkommende siger nej til at gaa ind paa hans Forslag. Jeg tror, man maa indrømme, det er en virkelig Forbedring, og jeg tror, at man saa meget mindre kan have noget derimod, som det forbeholdes Politidirektøren overhovedet at lade være at benytte denne Institution. Det er selvfølgelig et Punkt, som jeg ikke lægger stor Vægt paa, men jeg anbefaler, at man bliver ved det, som Udvalget har foreslaaet, og som jeg tror sikkert vil være til stor Nytte for Sagen. — Ligeledes maa Udtrykket være tilstrækkelig tydeligt, naar man siger, at Forelæget forkyndes efter Reglerne for Tilsigelse til den offentlige Politiret; der skal jo overgives en Genpart til vedkommende, og saa maa det jo ogsaa være en Pligt efter dette Lovforslag. Det er ogsaa et lidet vigtigt Punkt at opholde sig ved.

Større er Spørgsmaalet, om man vil gaa ind paa Betegnelsen „Forelæg“ eller ikke. Naar Ministeren sagde, at man godt kunde undgaa at benytte dette Udtryk i Loven, har han ganske Ret, vi kunde meget godt overalt bruge Udtryk som, at det